

BOGOLJUB

V TUJINI

Štev. 6., Leto II. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 10. avgusta 1947.

PRAVIČNI BOG

V sodobnem svetu po ničemer bolj ne hrepene človeška srca kakor po pravici; toda koprne, ne da bi pravico dosegla. Zakaj pravica je preganjana, zaničevana in teptana; umakniti se je morala nasilni krivici. Mnoga srca že zdvajajo nad pravico in pravičnostjo, predala so se topi misli, da je pravica umrla in je njih delež le krivica. Pa pravica še živi, še zmaguje, njen vir je v Bogu, ki je neskončno pravičen.

Sv. pismo mnogokrat in na mnogotere načine slika nepodkupljivo božjo pravičnost. "Ljubiš pravico in sovražiš krivico", pravi psalmist. "Pravičen si, Gospod, in prava je Tvoja sodba."

Bog je neskončno pravičen; dobro plačuje in hudo kaznuje, kakor kdo zasluži.

Pravičen je Bog v svojih sodbah. Na njegovo sodbo nič ne vplivajo zunanje stvari: lep obraz, prikupna postava, visok družabni položaj, ugled, čast, bogastvo. Bog ne sodi človeka po uspehih, ki jih je dosegel, temveč po namenu in prizadevanju, ki ga je imel in tvegati. Bog ni pristranski, ne sodi človeka po zunanjem videzu, ampak po notranji vrednosti. "Bog ne gleda na zunanjo veljavo ljudi. (Rim 2, 11)". Brez pomena je, kaj je kdo bil v življenju, kralj ali pastir, učenjak ali delavec, berač ali milijonar, slaboten ali močan, zdrav ali bolan. Za sodbo božje bo odločil le, kako je kdo v življenju uporabljal darove, ki jih je od Boga prejel, dobro ali slabo.

Bog sicer ne daje vsakemu človeku enake mere darov in milosti. Vsakemu pa da toliko, kolikor je potrebno, da more izvršiti življensko nalogo in doseči svoj končni smoter. Po meri darov in milosti, ki jih je vsakdo prejel, bo Bog sodil človeka. Bog ne bo terjati od vsakega človeka enako; kdor je več prejel, od njega bo Bog tudi več zahteval. Kateremu je podelil pet talentov, od njega bo zahteval novih pet talentov, kateremu samo dva, od njega bo zahteval samo dva nova talenta.

Čeprav smo zgoraj rekli, da se Bog ne ozira na osebo, pa v nekem oziru le gleda tudi na osebo posameznika in to v človekovo dobro. Bog namreč ne presoja ljudi kar počez, temveč pri vsakem človeku upošteva vse razmere in okoliščine, v katerih človek živi. Zato sodi vsakega človeka posebe, kakor je prav zanj primerno.

Bog vsakega človeka natančno pozna, do zadnjega vlakenca in gleda v najbolj tajne in temne koticke srca. Pozna vsa huda nagnenja in dedne obremenitve, s katerimi se mora kdo boriti. Ve za vso pomanjkljivo in zanemarljivo vzgojo, ki jo je kdo imel v mladosti. Znan so mu vse skušnjave, vsi slabi zgledi, vsa pohujševanja, vse grešne prilike, katerim je kdo izpostavljen. Na vse to se bo Bog oziral pri presojanju posameznika. Vsakega bo Bog obsodil in zadolžil samo za to, kar je sam prostovoljno zakrivil. - Ker Bog do pičice natančno pozna vsakega človeka, vse njegove slabosti in vrline, so božje sodbe vedno točne in pravične.

Taka božja pravičnost je človeku v tolažbo in mu daje zaupanje. Človeku se ni bati, da bi ga Bog napačno sodil, kakor napačno sodijo ljudje, ki sodijo človeke po zunanjem videzu. Bog, ki ve za

vse človekove padce, pozna tudi njegove boje s skušnjavami in njegove zmage nad grehom. On, ki zahteva, da odpustimo svojim žaljivcem sedemdesetkrat sedemkrat, bo tudi grešnemu človeku velikodušno odpustil vselej, kadar se bo skesal k njemu povrnil.

Najmanjše dobro delo ne bo zastonj....

Bog tudi pravično plačuje. Pravično plačuje vsako dobro delo. Jezus je to resnico učil v mnogih prilikah. Povedal je priliko o vinogradu, da so prejeli vsak svoje plačilo. - Zvestemu služabniku, ki je vestno trgoval in je pomnožil premoženje, je dejal njegov Gospod: "Prav, dobri in zvesti služabnik, v malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil, pojdi v veselje svojega Gospoda!" (Mat 25.21).

Jezus zagotavlja, da bo pravični Bog poplačal tudi najmanjše dobro delo: "In kdor da komu teh malih piti le čašo hladne vode v imenu učenca - resnično, povem vam - ne bo izgubil svojega plačila." (Mat 10, 42). - Vsako dobro delo bo Bog poplačal, tudi najmanjše, o katerem nihče nič ne ve, ki ga je človek sam že zdavnaj pozabil in je bil že zdavnaj storjen v popolni tajnosti. Vse boje in zmage, vsa zatajevanja in odpovedi, ki so svetu neznane, bo Bog ob svojem času pravično poplačal.

Tudi svet plačuje, toda ne po pravici in zasluženju. Dva boksarja se surovo borita pred zvedavo in kričavo množico; časopisi prinašajo o njih dolge članke polne priznanja in pohvale. Razne filmske zvezde svet proslavlja kot najbolj zaslužne dobrotnike in dobrotnice človeštva. Na tisoče redovnih sester žrtvuje svoje življenje v velikem naporu in mnogem bdenju za postrežbo bolnikov, svet o njih molči, časopisi o njih ne prinesejo niti besede. Umrje bogatin. Zapusti ogromno premoženje, ki si ga je nagrabil z goljufijo, odevstvom, z izkoriščanjem delavcev, svet mu priredi veličasten pogreb z vsemi častmi. Umrje družinski oče, družinska mati, ki sta se z vsemi silami borila, da bi preživela in dobro vzgojila svoje otroke, svet nima za nju nobenega priznanja. Pri Bogu pa ni tako. Bog bo pravično poplačal vsako, tudi najmanjše in najbolj skrito dobro delo, ki ga nihče drugi poplačal ne bo.

Vsaka krivica bo kaznovana.....

Bog tudi kaznuje pravično. Bog kaznuje na pravičen način vsako hudobijo. Božji Zveličar je premnogokrat govoril o božjem plačilu v nebesih. Kadar pa je mislil, da obljuba plačila ne zadošča, da bi človeka zavarovala pred navalom skušnjav, ali kadar je naletel na zakrknjene grešnike, tedaj je prav tako jasno govoril o Bogu, ki kaznuje vsako hudobijo. - Dejaj je: "Povem vam pa, da bodo za vsako prazno besedo, ki jo ljudje izgovore, dajali odgovor na sodni dan." (Mat 12, 36). Zopet je rekel: "Ne bojte se tistih, ki umore telo, duše pa ne morejo umoriti; bojte se namreč tistega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel." (Mat 10, 28). In kako trde so besede, ki jih je Jezus ponovno izrekel proti farizejem in pismoukom: "Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci!" (Mat 23, 13 - 16).

Ta kaznujoča božja pravičnost naj nam bo pred očmi vselej, kadar se nam bliža skušnjava, se nam dobrika greh, ali pa navali na nas moč pekla, da bi privolili v hudobijo. Spomnimo se tedaj, da bo Bog strašno kaznoval vsako hudobijo, vsak greh, četudi je bil storjen v največji tajnosti in najbolj črni noči, kaznoval po strogi in popolni pravici.

Čeprav nam resnica o božji kaznujoči pravičnosti budi v dušah strah in trepet, nam na drugi strani daje tolažbo in zadoščenje.

Na zemlji je toliko krivic, toliko hudobije, predrzno se šopirijo in se rogajo vsaki oblasti, nobena pravica jih ne doseže. Božji pravici ne bodo ušle, božja kaznujoča roka jih bo trdo prišla in zrušila njih predrznost in napuh.

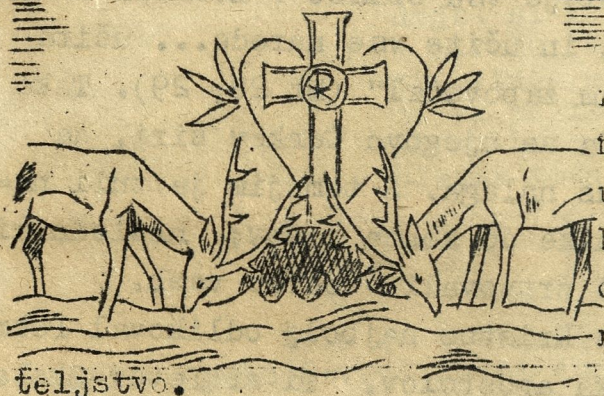
Življenje pa kaže drugače?...

A vendar se večkrat v človeških srcih dviga dvom, ali je Bog res pravičen. Prepoln je svet hudobij, krivic, hudobnežev in krivičnikov. Krivičniki in hudobneži uživajo vso obalst, čast, blagostanje in udobje, pravični so zatirani in teptani. Kako naj bo to v skladu z božjo pravičnostjo? - Če človek hudobno živi in se mu dobro godi ali nasprotno, krepostno živi, pa je poln trpljenja in nesreč, zaradi tega še nimamo pametnega razloga, da bi dvomili o božji pravičnosti. Nasprotno, prav to nam neskončno božjo pravičnost le še bolj potrjuje. Noben človek namreč ni tako slab in hudoben, da bi v življenju ničesar dobrega ne bil storil. Za tisto dobro, kar ga je krivičnik kdaj storil, ga Bog na zemlji plačuje, ker mu zaradi zavrženja v večnosti plačati ne bo mogel. Na drugi strani pa tudi pravični ni tako pravičen, da bi nikoli nič hudega ne storil. Za tisto hudo Bog človeka kaznuje na zemlji, da ga bo mogel v večnosti samo poplačati.

Če se te kdaj poloti skušnjava, da bi dvomil o božji pravičnosti pojdi na pokopališče. Tu boš prav doumel božjo pravičnost. Bogatin leži poleg reveža, pravičnik poleg krivičnika. Na slehernika je smrt položila svojo koščeno roko in moral je zapustiti življenje in iti pred sodbo pravičnega Boga. In prav nič ni važno, kaj je kdo v življenju bil, koliko je imel premoženja, kako se mu je godilo. Le eno je važno, kako je v življenju izvrševal božjo voljo. Tedaj se bo dopolnila božja pravičnost v vsem obsegu. "Hudobni pojdejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje." In vsi bodo spoznali in priznali, kako neskončno pravičen je Bog, kako je vsakemu poplačal po zasluženju.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Dolžnost verske izobrazbe.

Učeniška dolžnost Cerkve

nam nalaga obveznost, na katero premalo mislimo. Kekor veže cerkveno učiteljstvo, da uči in razlaga božjo besedo, tako veže tudi nas dolžnost, da božjo besedo poslušamo, da se zanimamo za to, kar uči cerkveno učiteljstvo.

Poznanje verskih resnic in dolžnosti je zelo slabotno. Kako zmešane pojme o verskih resnicah in nravnih dolžnostih dobimo danes tudi med verniki. Starši več ne čutijo dolžnosti, da bi otroke poučevali o verskih resnicah in dolžnostih. Šola tudi ni storila svoje dolžnosti in zgleda, da jo bo v bodočnosti še manj.

O Bogu, o verskih resnicah in nravnih dolžnosti ima ve-

čina ljudi tiste pojme, ki jih je dobila v otroški dobi. Kaj je posledica? Vsak v izobrazbi napreduje, njegovo duševno obzorje se veča, v verskih stvareh pa ostaja isto ali pa se celo krči. Takemu človeku se polnoma zdijo verska vprašanja nepotrebna, ob njih mu postane samo neprijetno in nerodno. Če pa že ravno načne versko vprašanje, razsoja in govori o stvareh, o katerih ni poučen, po svoje. Jasno je, da tako nastajajo razne zmote, napačni pojmi o najbolj važnih stvareh, ki se ne tičejo samo zemeljskega življenja, temveč tudi večnega.

Če Cerkev nalaga dušnim pastirjem dolžnost pridiganja, je s tem naložena vernikom dolžnost, da pridige poslušajo. Dolžnost poslušati božjo besedo lahko veže celo pod smrtnim grehom. Ako namreč nima druge priložnosti za versko izobrazbo, potem sem dolžan poslušati božjo besedo. Dolžnost verske izobrazbe veže pod smrtnim grehom. Kdor po svoji krivdi ne pozna verskih resnic in dolžnosti, greši. Če hočem namreč krščansko živeti, moram vedeti, kaj je krščansko življenje.

Cerkev ima dolžnost oznanjevati, razlagati in braniti božji nauk. Kdor Cerkve ne posluša, hodi po nevarnih potih.

Kristus živi v Cerkvi po svoji oblasti.

Kristus ni hotel, da bi bili njegovi apostoli samo oznanjevalci božje besede. Postavil jih je tudi za pastirje, ki vidno vodijo njegovo čredo, On sam pa je nevidni pastir.

"Kako je mene poslal Oče, tudi jaz vas pošljem. Torej: Vi imate isto oblast kakor jaz." Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji". (Mt 28, 18). "Pojdite torej in učite vse narode... učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal" (Mt 28, 29). Tako je Kristus zaupal apostolom skrb, da se njegova Cerkev širi, da verniki spolnjujejo vse, kar Kristus nalaga. S tem jim je tudi naložil dolžnost, da skrbе za naslednike do konca časov; nasledniki bodo nadaljevali začeto delo in se žrtvovali v dobro vseh.

Med vsemi apostoli pa je Kristus najbolj odlikoval Petra, ko ga je izbral in določil za prvaka apostolov. "Ti si Peter-Skala in na to skalo bom sezidal svojo cerkev.... In dal ti bom ključ nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in kakrkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih. (Mt 16, 18 - 20). "Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce" (Jn 21, 15 - 17). V čredi jagnjeta čuvajo nad svojimi malimi pastirji pa imajo nalogo, da skrbе za prve in druge. V cerkvi imajo škofje

dolžnost, da čujejo nad verniki svojih škofij, papež, pastir vseh pastirjev ima pa oblast nad vsemi: škofi, duhovniki in verniki,

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 2

(Upor zoper Mesija - kralja in božji odgovor)

Zakaj hrume narodi
in ljudstva snujejo prazne naklepe?
Dvigajo se kralji zemlje
in prvaki se družijo med seboj.
Zoper Gospoda in zoper njegovega Maziljenca:

"Raztrgajmo njune vezi
vrzimo s sebe njune sponi!"
Tisti, ki stanuje v nebesih, se smeje.
Gospod se jim posmehuje.
Nekoč jim spregovori ves v jezi
in s svojim srdom jih zbega:

"Vam nakljub postavljam svojega Kralja
na Sionu - moji sveti gori!"

(Mesija govori:)

Razglasil bom voljo Gospodovo:
Gospod mi je rekel: "Sin moj si ti,
danes sem te rodil.
Zahtevaj od mene in dal ti bom
v dediščino narode
in zemljo do skrajnih meja v posest.
Vladal jih boš z železno palico,
kot lončeno posodo drobil."

Zato pa, kralji, bodite pametni;
dajte si kaj dopovedati, ki vladate zemljo.
V strahu služite Gospodu in ga hvalite,
trepetajte mu bodite pokorni;
da se ne razjezi in ne zdrknete s pota
ko se bo nagloma razvnela njegova jeza:
blagor tedaj vsem, ki se k njemu zatekajo.

KDOR LE HOČE!

Bilo je v avgustu leta 1937. Župnik je že sedem ur hodil v pekoči vročini na enega švicarskih vrhov. Končno je prišel do koče. Sonce je zahajalo.

Sedel je z vodnikom, ki je bil obenem oskrbnik koče in občudoval lepi razgled na počino Matterhorna. Začela sta razgovor o veri. "Gotovo imate le redkokdaj priliko priti k maši," je vprašal vodnika. Zasmel se je: "Kdor hoče svojo dolžnost opraviti, jo lahko vedno. Do sedaj enkrat nisem bil pri maši, ker smo reševali. Vsako soboto popoldne grem doli v vas - v nedeljo po maši pa spet gori."

"Kaj pa turisti v nedeljo brez vodnika počno?" "V nedeljo? Teda ni nobenega vodnika, ker božja zapoved velja počitek."

Kaj mislite, kaj bi dejal ta možak tistim našim beguncem, ki v nedeljo radi hribov ostanejo brez maše, čeprav je zanje toliko prilike in za izlete tudi časa?

SKOZI VEKOVE HODI BOG

Kralji in cesarji, nasilni diktatorji, od ljudstva postavljani oblastniki, modrijani in navadni podjetni zemljani so poskušali vekovom dati posebna pota, posebni izraz. Ves potek zgodovine so hoteli preokreniti po svoje, da bi imela na sebi pečat njih osebnosti. Ko pa je potekla njihova doba in je človek gledal nanjo nazaj, je moral ugotoviti, da je vek pretekel drugače, da ima čisto poseben pečat. Pota vekov ni uravnal in preokrenil človek, ampak Bog. Globoko modrost skriva v sebi naš preprosti pregovor: Človek obrača, Bog pa obrne. Bog je obrnil ves potek vekov in zgodovine po svoje in ji vtisnil svoj pečat. Vsak kdor bo iskal v zgodovini resnice, bo strme obstal pred dejstvom: skozi vekove je šel Bog s svojo neskončno vsemogočnostjo in previdnostjo in ji vtisnil pečat božji, ki ga bo opazil vsak, komur ni satan z lažjo zaprl oči za resnico.

Po odlomkih iz zgodovine si to resnico ogledajmo.

Iz Jeruzalema v Rim.

Prvo cerkveno zgodovino je pisal sv. Luka. Začenja jo z vnebohodom Gospodovim; s trenutkom, ko odhaja Učenik z zemlje. Pa glejte čudo! Komaj se umakne telo Jezusovo v nebo, že nastane novo skrivnostno. Njegovo telo - sv. Cerkev. Ta čudoviti dogodek, ki je največji v človeški zgodovini se je dogodil v prostorih zadnje večerje nad malo skupino Gospodovih učencev. Prišel je nadnje božji ogenj in jih je po sv. Duhu spremenil. Iz malovernih, boječih, omahljivih učencev je nastalo nekaj čisto novega - močna duhovna skupnost. Začetek presilnega gibanja, ki je prerodilo zemljo in človeštvo in ju naslonilo na Boga nazaj.

Že takoj prvo uro po prihodu sv. Duha se začne veličastno delo. Novo skrivnostno telo Jezusovo zraste za nad 3.000 udov.

Od tedaj naprej po teče ta ogenj sv. Duha nevzdržno in deli človeštvu neizmerno bogastvo prave vere. Okrog prvotne skupinice v Jeruzalemu se pojavljajo nove: v Judeji, Samariji, Galileji in potem dalje do morja in peščenih puščavskih robov.

Nastopi sv. Pavel in v mogočnem koraku nese žarečo plamenico naprej v Malo Azijo in Evropo. Tako je užgal luč nove vere, ki od tedaj naprej osvetljuje in greje cel zapad.

Tisti trenutek, ko je stopil v Evropo sv. Pavel, se začne za njo nov čas. Čas, ki je bil in bo odločilen in usoden za vedno. Vprašanje, ali bo Evropa, po ozemlju najmanjša med celinami, duhovno se vzdržala, ali bo njena kultura učiteljica človeštva ali pa bo prišel čas, da bo postala tudi v duhovnem oziru kolonija drugih - je obseženo v tem: ali bo Evropa v svoji duhovnosti ostala krščanska.

Središče krščanstva se je že premaknilo iz vzhoda na zapad, od Jordana k Tiberi, iz Jeruzalema v Rim. Po radejanju Jeruzalema je bilo to dejstvo tudi na zunaj vidno.

Iz časov, ko se je nazunaj dovršila gradba sv. Cerkve je prav malo poročil. Zato je poročilo sv. Ireneja iz 2. stol. tako dragoceno in važno. V svoji knjigi proti krivim veram takole poroča: "Ko so blaženi apostoli ustanovili in zgradili sv. Cerkev, so izro-

čili škofovsko službo za upravljanje Cerkve Linu. Tega Lina omenja sv. Pavel v svojem pismu Timoteju. Za njim pride Anaklet. Za njim na tretjem mestu dobi škofovstvo Klement, ki je apostole še videl in z njimi govoril. Na lastna ušesa je še slisal njih pridige in nauke, kakor je tudi sicer v tistem času živelo še mnogo takih, ki so jih učili apostoli.

Danes trdno vemo, da je vrsta rimskih škofov, ki se začnejo z Linom in Kletom zgodovinsko popolnoma zanesljiva. Naj bodo zgodovinska poročila še tako malenkostna, eno stoji trdno: rimska Cerkve s svojim škofom je središče Cerkvene edinosti in uživa gotove prednosti v celi Cerkvi. To je dejstvo, ki je v zavesti krščanstva vseh časov, je utemeljeno z življenjem in delom prvakov apostolov v Rimu.

LUC NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

"Zlomek vendar, zdaj pa mi pa mora puščavnik pomagati, da bom podoba še nazaj dobil... če mi ne bi ukazal moliti zanjo, bi jo še sedaj imel v svoji kameniti votlinici!"

"Ti si, Mirko?" se čudi Krištof. "Bi rad k meni?"

"Ne, ne", se brani in začne takoj jokati.

"Kaj pa ti je?"

"Vi ste mi naročili... za Marjetico..."

"No, in...?"

"Zdaj mi jo je pa ukradla".

"Kaj ti je ukradla?"

"Sveto podobo, vendar!"

"No, saj ti jo je plačala!"

"Ne, srebrnega tolarja sploh vzel nisem... Saj vendar nisem Judež... In ker nisem hotel, je poslala hlapca, da mi jo je vzel! Zdaj jo bo pa gotovo sežgala!" je še dostavil ves iz sebe...

"Mirko", mu reče sedaj Krištof "Če ti je Lavreta sv. podoba hotela tako drago plačati, gotovo tega ni naredila zato, da bi jo potem sežgala... Povej Mirko, ali si zmolil za Lavretko vsak dan "Zdravo Marijo"?"

"O, da bi je le ne bil... če bi vas ne poslušal... Vi ste največ krivi, da mi je podoba vzela."

Krištof postane zdaj resen ob temnem oknu: "Poglej, Mirko, tvoja naloga je bila vendar za izgubljeno Lavretino dušico sprositi pot do Marije! Ali ne vidiš, da je njena noga zdaj že čisto na tej poti, ko hoče imeti že podobo nebeške Gospe?"

"Moja podoba je pa proč!"

"Zdaj se mi pa zgubi" ga resno posvari puščavnik - "Ti imaš rajši podobo naše ljube Gospe, kot Njo samo! Ali ne veš, da Marijo najdeš povsod, tudi brez Njene podobe?... Bodi sedaj zadovoljen in iz ljubezni do Marije se odreci njeni podobi!"

"Ah, naj še vas pobere zlomek" se je našobil gosji pastirček in se izgubil proč. S trmo in jezo na "zločinca" je legel tisti večer spat.

"Krištof je tisti večer dvakrat molil "Zdrava Marijo" ker si je mislil: "Mirku za Lavreto ne bo prišla niti ena molitev več preko ust."

Mali gosji pastirček pa je tisto noč, ko ni mogel prav nič zaspati, delal cele bojne načrte proti grajski gospodični. - Ali naj se na skrivaj priplazi v grad in podobo vzame? - Mogli bi ga pri tem zalotiti - to ne bo šlo. - Kaj pa, če bi jo zatožil pri

njenem očetu, da časti Marijino podobo? - "Čakaj! Potem bo morala podobo dati!... Jaz imam pravico do nje! Iz pepela sem jo izgrebel, osnažil in umil! - Njen oče je Luteranec! Ne bo trpel na gradu take podobe! Pa jo bom spet jaz dobil nazaj!"

Komaj se je na utrujene veke dečku ulegel spanec, kar nenadoma preseka tiho poletno noč bojni rog. - Mirka vrže pokoncu, kot sto drugih mirno spečih ljudi v vasi... Luči se prižigajo, vse teče k oknu.

"Kaj je vendar?"

Na vasi se je ustavil jezdec v tuji uniformi.

"Moj Bog... Švedi... Švedi..." se slišijo obupni vzdihni. Prišli so zares.

X.

Drugi dan! -

Kljub zlatemu julijskemu soncu se zdi, kakor bi ljudi v vasi pod gradom tlačila k tlom zaдушljiva soparica.

"O, Bog, kaj nam bo neki prinesla naslednja ura?" To vprašanje kot mora teži vse.

V najnujnejši obleki so prejšnji večer ob zvoku švedske trobente ljudje hiteli k oknom. Tudi vitez na gradu. Videl je kako je prišel odposlanec švedske konjeniške čete do grajskih vrat in prosil prenočišča za trinajst švedskih vojakov. - Povedal je, da so oficirji in da nekaj dajo na čast in poštenost. Vitez je hotel uslužno stopiti do vojakov. Še prej pa je stopil v Lavretino sobico ker jo je hotel pomiriti, naj se ne ustraši, če bo slišala po grajskih prostorih trdo vojaško govornico. Na vasi so rdečečrnkasti plameni smolnatih bakelj nemirno osvetljevali švedsko konjeniško četo. Zdelo se je kot bi iz ročajev pri mečih in kovinskih gumbož na bluzah izsesavali iskre. - Svetloba se je zabliskala tudi v grajskih vratih. Vitez je prihajal z odposlancem v vas. Ko je prišel do konjeniške čete, so vojaki skočili s svojih konj na tla. Hoteli so viteza sprejeti dostojno. - saj je bil vendar njih vere in je že veliko naredil, da bi uničil rimsko praznoverje.

Vitez je pozdravil švedske gospode v laškem jeziku in jih povabil na prenočišče v grad.

"Le nikar ne govorite laško!" je ugovarjalo nekaj oficirjev in stiskalo vitezu roko. Vsi znajo malo tolči po nemško, so pravili, in obenem prosili za prenočišče, ker že dva dni niso stopili iz sedla. Drugo jutro morajo naprej - kajti Gallas (cesarski vojskovodja) jim je že za petami, so naskrivaj zaupali vitezu.

Rezko je udarjal žvenket ostrog na ušesa ljudem, ki so se stiskali za priprtimi okni. Gledali so za Švedi še potem, ko so že izginili za grajskimi vrati.

"Kaj bo sedaj?" so se spraševali. Veliko jih je mislilo, da se bodo takoj kakor hitro bo šel en sam švedski škorenj čez vas že zabliskali meči, tekla kri, zagorele strehe. - Sedaj so pa Švedi prišli in vsega tega nič ni. - "To so oficirji", so si sami dajali odgovor na uganko. - "Ti še nekaj dajo na vojaško disciplino in poštenje in čast."

Preden pa je drugi dan sonce posijalo preko grajskih stolpov, so že po vseh vaških hišah vedeli strašne vesti o enem izmed švedskih oficirjev. - Grajska služinčad je pripovedovala, da je med oficirji eden, ki je že večkrat s svojo sabljo presekal Mariji lice na Njenih podobah. - Pomislite: podobi naše ljube Gospe! Menda ima prav nečloveško sovraštvo do vsake podobe Matere božje. - Nedopovedljivo zadovoljen je, če more z elegantnim zamahom s sabljo presekat kako Marijino podobo, ali ji odsekati glavo. Zato se ga je v švedski vojski prijelo ime: Podobarski sabljač.

(Dalje prihodnjič.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Triestachu pri Lienzu.